

“मीठे बच्चे— यस ज्ञानमा गम्भीरताको गुण धारण गर्न धेरै आवश्यक छ। कहिल्यै पनि आफ्नो अभिमान आउनु हुँदैन, माताहरूलाई सम्मान गर।”

प्रश्न:— सबै बच्चाहरूप्रति बाबाको आशा के छ? त्यो आशा कहिले पूरा गर्न सक्नेछौ?

उत्तर:— बाबाको आशा छ— बच्चाहरूले यस्तो पुरुषार्थ गर्नु जो नरबाट नारायण बनेर देखाऊन्। यसैमा बाबाको प्रत्यक्षता हुन्छ। यस्तो अवस्था बनाऊ जसबाट बाबाको पनि गायन होस् र बच्चाहरूको पनि गायन होस्। बाबा भन्नुहुन्छ— बच्चे, यदि तिमी नरबाट नारायण बन्यौ भने तिम्रो पनि मन्दिर बन्छ र मेरो पनि बन्छ। यस्तो पूज्य बन्नको लागि बाबालाई अनुसरण गर। आफूले आफैं सँग प्रण गर— म पूरा अनुसरण गर्नेछु।

गीत:— जिस दिन से मिले हम तुम.....

ओम् शान्ति। बच्चाहरू महसुस गर्छन्— बच्चाहरूलाई भासना आउँछ। त्यसैले अवश्य हामी नयाँ दुनियाँको लागि सबै नयाँ कुरा सुन्छौं। यो हाम्रो प्रीत नयाँ लाग्छ। अरू कसैको पनि प्रीत परमपिता परमात्माका साथ सम्मुख हुँदै हुँदैन। त्यसैले यो नयाँ कुरा छ नि। तिमीलाई थाहा छ— बाबा पतित-पावन हुनुहुन्छ। पुरानो दुनियाँलाई पतित, नयाँ दुनियाँलाई पावन भनिन्छ। त्यसैले तिम्रो प्रीत नयाँ दुनियाँ सँग लाग्छ। तिमीलाई थाहा छ— हाम्रो प्रीत अब नयाँ दुनियाँ, स्वर्ग सँग छ। त्यसलाई शिवालय भनिन्छ, यसलाई वेश्यालय भनिन्छ। वास्तवमा यहाँ विकारी मनुष्य छन्। सत्ययुगमा निर्विकारी हुन्छन्, त्यसैले त शिवालय भनिन्छ नि। शिवबाबाले नै यस्तो निर्विकारी दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ। जान्दछौ— वास्तवमा यो पुरानो दुनियाँमा देवताहरूको चित्र छन्, जुन देवताहरू नयाँ दुनियाँमा रहन्थे। हिन्दुहरूले यो सबै भुलेका छन्, उनीहरू त हाम्रो हिन्दूस्तान प्यारो भन्दछन्। हो, अवश्य प्यारो थियो। तर वास्तवमा हिन्दूस्तान नाम नै होइन। भारतखण्ड भनिन्छ। त्यसैले बच्चाहरू जान्दछन्— वास्तवमा यी नयाँ कुरा लाग्छ। यस्ता कुरा कहिल्यै सुनेका थिएनौं। यो ज्ञान सारा दुनियाँको भन्दा निराला छ। हिन्दुहरूको मन्दिर पनि धेरै छन्। क्रिश्चियनको एउटै चर्च हुन्छ। फेरि बिस्तारै अलग-अलग चर्च बनाउने छन्। सत्ययुगमा त कुनै मन्दिर हुँदैन किनकि चैतन्य देवताहरूको राज्य चल्छ। देवताहरूले शिवालय नयाँ दुनियाँमा राज्य गर्थे। तिमीलाई थाहा छ— अब हामी नयाँ दुनियाँमा गइरहेका छौं। बाबाले यो नयाँ भवन बनाउनु भएको छ— यो पनि कहिल्यै ख्याल नगर्नु। वास्तवमा पुरानो दुनियाँमा यो पनि पुरानै हो। हाम्रो प्रीत अब नयाँ दुनियाँ सँग लागेको छ। आत्माहरूको परमात्मा सँग प्रीत लागेको छ, जो सम्मुख बसेका छन्। मानिसहरू सम्झन्छन्— ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूको ब्रह्मा सँग प्रीत लागेको छ। तिमीहरूलाई थाहा छ— हाम्रो प्रीत त एक शिवबाबा सँग छ। दोस्रो कसै सँग छैन। हुन त तिम्रो नाम बी.के. हो तर ब्रह्मा सँग प्रीत छैन। यी ब्रह्मा त देहधारी हुन्। जन्म-मरणमा आउँछन्। तिमीले देह सँग सम्बन्ध नजोड। ती गुरुहरूले त आफ्नो नाम सच्चिदानन्द राख्छन्। तर सत्-चित्-आनन्द स्वरूप त एक परमात्मालाई नै भनिन्छ। आत्मा सत्-चित्-आनन्द रूप, शान्त रूप, ज्ञान रूप थियो। अहिले तिमी फेरि यस संगममा बन्छौ। जसरी बाबाको महिमा छ ज्ञानका सागर, शान्तिका सागर... तिमी पनि सत्-चित्-आनन्द स्वरूप हौ। बीज र वृक्षलाई याद गर्नाले सारा ज्ञान आउँछ। वास्तवमा

५ युग छन्। अहिले संगमयुग हो। यो संगम युगलाई दुनियाँले जान्दैन। थाहा भइहाले पनि विस्तारमा जान्दैनन्— सत्ययुगमा कसले राज्य गर्थे? कसरी राज्य लिए? तिमी अहिले राज्य लिइरहेका छौ। पुनर्जन्म लिदै चक्रमा त अवश्य आउनुपर्छ। सदैव स्वर्गमा कोही रहन सक्दैन। स्वर्ग र नर्कको पहिचान अहिले मिल्छ। अहिले कलियुग हो फेरि सत्ययुग अवश्य हुन्छ। त्यसैले अवश्य संगममा नै परमपिता परमात्मा आउनु भएको हुनुपर्छ। उहाँको महिमा नै अलग छ। एउटाको महिमा अरू कसैको होस्, यस्तो कहाँ हुन्छ र! हरेकको कर्तव्य आफ्नो, संस्कार आफ्नो, एक सँग अर्का मिल्दैन। हरेक आत्मामा आ-आफ्नो पार्ट छ। तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ— आत्माले ८४ जन्म लिन्छ। तिमी नयाँ कुरा सुन्छौ। दुनियाँले सम्झन्छ— गीताका भगवान् कृष्ण हुन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ— कृष्ण गीताका भगवान् थिएनन्। भगवानुवाच— म राजयोग सिकाएर तिमीलाई राजाहरूको राजा अर्थात् नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बनाउँछु। बाबा सोध्नुहुन्छ— तिमी सूर्यवंशी नारायण बन्छौ वा चन्द्रवंशी राम बन्छौ? भन्दछन्— बाबा लक्ष्म उद्देश्य त सूर्यवंशी बन्ने लिएका छौ। नम्बरवार त हुन्छन् नि। बेरिस्टर कोही धेरै राम्रा, कोही हल्का हुन्छन्। कुनै सर्जनले लाखौं रूपयाँ कमाउँछन्, कुनैले थोरै कमाउँछन्। पढाइमा आधारित हुन्छ। तिमीहरूमा पनि कोही त धेरै कमाई गर्ने बन्छौ, तख्तमा बस्नेछौ। यो धेरै ठूलो बेहदको ईश्वरीय कलेज हो। ती कलेजहरूमा हद हुन्छ— यति जना पास हुन्छन्, यो हो बेहदको कलेज। त्यसैले तिमी नयाँ कुरा सुन्छौ। अहिले तिमी सम्झिरहेका छौ— तिमी अबलाहरूलाई बल दिने उहाँ परमपिता परमात्मा नै हुनुहुन्छ। जान्दछौ, परमात्मा बाबाबाट हामीलाई कति बल मिल्छ। हामी योद्धा हौं। युद्धको मैदानमा खडा छौं। नयाँ कुरा भयो नि। गीतामा पाण्डव र कौरवहरूको लडाईं देखाइएको छ, तर लडाईंको त कुरै होइन। हर एक कुरा नयाँ छ। कृष्ण भगवान् होइनन्, नयाँ दुनियाँका पहिलो आत्मा (अल्फ) हुन्। अल्फ देखि लिएर सबै कुरा नयाँ हुन्छन्। नयाँ दुनियाँका अल्फ हुन् लक्ष्मी-नारायण। फेरि उनीहरूपछि उनीहरूको बच्चाहरू। त्यसैले लक्ष्मी-नारायण हुन् सत्ययुगी मनुष्य सृष्टिका अल्फ। यहाँ मनुष्य सृष्टिका रचयिता अल्फ ब्रह्मा हुन्। सबैभन्दा पहिले हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा अल्फ। पछि ब्रह्मालाई अल्फ बनाउनुहुन्छ। फेरि लक्ष्मी-नारायणलाई अल्फ बनाउनुहुन्छ। यहाँ तिमी ब्राह्मण कुलका हौ। ब्राह्मण कुलमा ठूलो ब्रह्मालाई नै भनिएको छ। हुन त ब्राह्मण उनी पनि हुन् तर ब्रह्माकुमार-कुमारी नाम कहिल्यै सुनिएको थिएन। गीतामा पनि यो नाम छैन। त्यसैले नयाँ कुरा भयो नि। भारतवर्षलाई हिन्दूस्तान भनेको कारण हिन्दू धर्म भनिदिएका हुन्। आफ्नो प्राचीन धर्मको पहिचान छैन, जस्तो कि देवता धर्म छँदै छैन। आफ्नो धर्मलाई नजानेका हुनाले भन्दछन्— सबै धर्म एकै हुन्। हुन त सबै धर्म यहाँ रहन सक्छन्, जसले चाह्यो त्यो रहोस्, स्वतन्त्र छ। सबै धर्महरूलाई मान गरिन्छ। कुनै पनि धर्मवाला आएर बस्न सक्छ। अन्य ठाउँमा हेर, उनीहरूले अरू धर्मवालालाई निकालिरहन्छन्। सिलङ, बर्माबाट इन्डियनलाई निकालिरहन्छन्। भारतवर्ष त वास्तवमा प्राचीन देवी-देवता धर्मवाला हो। तर उनीहरू त भन्छन्— जति पनि आएर रहोस्। सबै एकै ठाउँ त रहन सक्दैनन्। जहाँ तहाँ धर्ममा द्वन्द्व छ। भन्छन्— भारतवर्षले सबै धर्महरूलाई आश्रय (एसलम) दिन्छ, त्यसैले भारतको महिमा छ। अहिले तिमीहरू सबै नयाँ कुरा सुन्छौ। यस समय यहाँ देवी-देवता धर्मका कोही छैनन्। हामीले त्यस नयाँ दुनियाँको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। शिवबाबाले स्वर्ग रचनुहुन्छ। हुन त ब्रह्माका सन्तान सबै हुन् तर ब्राह्मणको विशेष गायन गरिएको छ। उनीहरूलाई कहिले रचियो? अवश्य संगममा। वर्णलाई पनि राम्रो

सँग देखाउनु छ। हामी ब्राह्मण चोटी फेरि देवता, क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र बन्छौं। त्यसैले यो ज्ञान धेरै गहन र रमणिक छ। मुस्किलले कसैको बुद्धिमा बस्छ।

तिमी बच्चाहरूले यस ज्ञानलाई राम्ररी धारण गर, कहिल्यै पनि ब्राह्मणी सँग (टिचर) रिसाउनु छैन। रिसाएर पढाइ छोड्नु छैन। नत्र रसातलमा जान्छौ। बाबा आउनु भएको छ, सुनाउनुहुन्छ भने त सुनुपर्छ नि। भक्तिमार्गमा गीता सुन्नको लागि कति नियम हुन्छ, उनीहरू पूरा नियम सँग सुन्छन्। मन्दिरमा पनि नियमपूर्वक जान्छन्। दिनदिनै पक्का नियम पालना गर्छन्। तिमी नियम त धेरै कडा छ। एक घडी, आदि घडी.... फेरि बढाइरहनु छ। बाबालाई याद गर्नाले बुद्धिको ताला खुल्दै जान्छ। विचार सागर मन्थन शिवबाबा गर्नुहुन्छ, उहाँलाई विचार सागर मन्थन गर्ने आवश्यकता नै छैन। तिमीलाई आवश्यकता हुन्छ—कसलाई कसरी सम्झाऊँ? त्यसैले कहिल्यै पनि रिसाउनु छैन। एक अर्कालाई रिगार्ड राख्नु पर्छ। कतिपय बच्चाहरूलाई महारथीको रिगार्ड राख्न आउँदैन। त्यसमा पनि ब्राह्मणीहरू मुख्य हुन्। १०-१२ जनालाई आफूसमान त बनाउँछन् नि। त्यसैले उनको रिगार्ड राख्नुपर्छ। तिमी शिवबाबाको एजेन्ट जस्तै हो। सबै एजेन्ट उस्तै त हुँदैनन्। नम्बरवार हुन्छन् फेरि पनि एजेन्ट त हुन् नि। कोही त धेरै राम्ररी धारणा गर्छन्। रात-दिन सेवामा तत्पर रहन्छन्। शिवबाबा पनि यहाँ सेवामा आउनु भएको छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ—म डबल काम गर्छु। भक्तहरूको पनि सेवा गर्छु। तिमीलाई थाहा छ—सारा दुनियाँमा साक्षात्कार गराउने कर्तव्य कसले गर्छ? हुन त ड्रामामा सबै पहिलेदेखि नै निश्चित छ। त्यही समयमा साक्षात्कार हुन्छ। सम्झन्छन्—परमपिता परमात्माले दिव्य दृष्टिले साक्षात्कार गराउनुभयो, जहाँ-तहाँ साक्षात्कार हुन्छ। यो साक्षात्कार पनि ड्रामामा निश्चित छ, यसमा धेरै विशालबुद्धि चाहिन्छ। यी हुन् नयाँ कुरा। सृष्टिको चक्र बुद्धिमा घुम्नुपर्छ। कसै-कसैको यो स्वदर्शन चक्र राम्ररी घुम्छ, कसैको कम। तिमी स्वदर्शन चक्रधारी हो। सेवाको लागि नम्बरवार बुद्धि चलिरहनेछ। कसैको त स्वदर्शन चक्र घुम्दै घुम्दैन। हावा त लाग्छ तर कसैको धेरै छिटो घुम्छ, कसैको धेरै कम घुम्छ। कसैको त बिल्कुलै घुम्दैन। स्वदर्शन चक्र घुमेन भने के पद पाउँछौ? त्यसैले यो नयाँ कुरा भयो नि। बाबा सम्झाइरहनु हुन्छ—वर्सा लिनु छ भने अहिले नै लेऊ। नत्र फेरि पछि पछुताउनेछौ, रूनेछौ। टीचरको शो गर्नु छ नि। यो कति ठूलो कलेज हो। राम्रो सँग पढ्यौ भने पद पनि राम्रो पाउनेछौ। प्रण गर्नुपर्छ—हामी पूरा फलो गर्नेछौं। फलो मदर-फादर। यस्तो पनि होइन, बेरिस्टरको बच्चा बेरिस्टर नै बन्छ। बन्दैन। कोही डाक्टर बन्छन्, कोही इन्जिनियर, कोही त सैतान, डाकु पनि निस्कन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ—मलाई प्रत्यक्ष गर्न तिमी नरबाट नारायण बनेर देखाऊ। मेरो पनि गायन हुन्छ, तिमी पनि गायन हुन्छ। तिमी पनि देवता बन्छौ। मेरो मन्दिर बन्छ, अनि तिमी पनि बन्छ। मुख्य मन्दिर एक शिवबाबाको हुनुपर्छ। फेरि उहाँका साथ ब्रह्मा र बच्चाहरूको। देलवाडा मन्दिरमा भेराइटी छन् नि। यही सबैभन्दा ठूलो यादगार हो। तिमी चैतन्यमा बसेका छौ। शक्तिको सिंहमा सवारी, महारथीको हात्तीमा सवारी देखाउँछन्। गजलाई गोहीले निल्यो। बाबाको याद रहेन भने माया गोहीले खान्छ। राम्रा-राम्रो महारथीहरूलाई पनि माया गोहीले खाइदिन्छ। यसमा धेरै गम्भीरता चाहिन्छ। मैले यो गर्छु भन्ने अभिमान हुनु हुँदैन। जति हुनसक्छ हर कुरामा माताहरूलाई अगाडि राख्नु छ। माताको रिगार्ड राख्नु छ। सबै चाबी माताको हातमा हुनुपर्छ। माताद्वारा समाचार आउनुपर्छ। हो, कहीं-कहीं कन्या अथवा माताभन्दा कुमार

होसियार हुन्छन्। उनीहरूलाई फेरि राय लेख्नु छ। हुकुम सरकारको, राज्य रानीको हो। पहिले रानी, पछि राजा। पहिले माता गुरु चाहिन्छ। पुरुषलाई गुरु बन्ने काइदा छैन। मातालाई अगाडि बढाउनु छ। नियमले यस्तो भन्छ। हुन त कहीं पुरुष पनि निमित्त बन्छन्, जसले मातालाई लिएर आउँछन् तर धेरै संख्या माताहरूको छ। अहंकार आउनु हुँदैन— म सबै जान्दछु, म होसियार छु। होसियार माताहरूलाई बनाउनु छ। माताद्वारा सेन्टर आदि चलाउनु छ। अन्त्यमा संन्यासी आदिलाई पनि माताहरूको बाण लाग्नु छ। त्यसैले काइदा अनुसार चल्नु छ। परमपिता परमात्माको निन्दा गर्नेले उच्च पद पाउन सक्नेछैन। बाबा सबैलाई सावधान गराउनुहुन्छ। धेरै मीठो बन्नु छ। कसैको कुरा राम्रो लाग्दैन भने एक कानबाट सुनेर अर्काबाट निकालिदेऊ। क्रोधले धेरै नोक्सान गर्छ। कसै-कसैले लेख्छन्— कामभन्दा क्रोधलाई किन पहिले नराख्ने? तर होइन। कामले त आदि-मध्य-अन्त्य दुःखी गराउँछ। पतित पावन एकै बाबालाई गायन गरिएको छ। संन्यासीले पावन बनाउन सक्दैनन्। त्यसैले तिमीहरू नयाँ कुरा सुन्छौ, सर्वोच्च भगवान् बसेर तिमीहरूलाई पढाउनुहुन्छ। उहाँलाई नै श्री श्री भनिन्छ। फेरि मनुष्य सृष्टिमा श्री लक्ष्मी, श्री नारायण, श्री राम, श्री सीतालाई भन्छन्। ठिकै छ, उनीहरूलाई यस्तो श्रेष्ठ कसले बनायो? श्री श्री शिवबाबाले। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आपसमा एकमत भएर रहनु छ। एक अर्कालाई सम्मान दिनु पर्छ। रुष्ट भएर कहिल्यै पनि पढाइ छोड्नु हुँदैन।
- २) क्रोध धेरै नोक्सानकारक छ त्यसैले जुन कुरा राम्रो लाग्दैन, त्यसलाई एक कानबाट सुनेर अर्को कानबाट निकाल्नु छ। क्रोध गर्नु हुँदैन। बहुत-बहुत मीठो बन्नु पर्छ।

वरदानः— बाह्यमुखताको रसहरूको आकर्षणको बन्धनबाट मुक्त रहने जीवनमुक्त भव

बाह्यमुखता अर्थात् व्यक्तिको भाव-स्वभाव र व्यक्त भावको भाइब्रेशन, संकल्प, बोल एवं सम्बन्ध, सम्पर्कद्वारा एक अर्कालाई व्यर्थ तर्फ उक्साउने, सदैव कुनै न कुनै प्रकारको व्यर्थ चिन्तनमा रहने, आन्तरिक सुख, शान्ति र शक्तिबाट टाढा...। यी बाह्यमुखताको रसले पनि बाहिरबाट धेरै आकर्षित गर्छ, त्यसैले पहिला यसलाई नै कैँची लगाऊ। यो रसले नै सूक्ष्म बन्धन बनेर सफलताको गन्तव्यबाट टाढा गरिदिन्छ। जब यी बन्धनबाट मुक्त बन्छौ तब भनिन्छ जीवनमुक्त।

स्लोगनः— जो राम्रो नराम्रो कर्म गर्नेको प्रभावको बन्धनबाट मुक्त साक्षी र दयावान् छ, ऊ नै तपस्वी हो।